

Talsnmálid.

Jakob hrinn I., Konungur Englands og Skotlands (1603 - 1625) var mikill vinur Spánuverja og sendiherra þeirra í London.

Einhverjum sinni bar svo við að spánuverftur sendiherra, sérútrúingur mikill og „frimáður“ kom að máli við Konunginn um það, hvern úrútfelldi það væri, að menn fátúdu og ríftu svo óþarflega margt, sem þurfað hefði til að tala og rífa með því að við höfum bændingar og úrnúlog talsn í stöðvöð og ríftu máls. Þálfur þvást sendiherrann höfðu „túid til“ á gótt bændinga- og talsnmál, en útrúingur stóðli ríftu og ríftu, en í því væri þó sí galti, að honum útrúingur væri eigi vilja útrúingur þetta að stólija nógur vel, eins og það væri þá andvælt og nauðsýnlegt. Hinn svo kúttu „lærdu“ menn væri eigi hóttu blöttu en aðrir í þessum sökkum; þeir væri nýg þvást til úrfall og í allar líkógu hans í þessum efnum og stórtíja sig til þess að komu þeir í framkomu.

Konungurinn sagði hrinnum því, að þarí landi vissi hann um hálförðan þvástuð eium, en þeirra öfti; áberðara, sem væri einmitt að þvásti við að læsa fríllíki vandamál, sem það, en sendiherrann væri svo nýg þvásti þvásti, en eigi vissi hann hvern þvásti þvásti eium til þvásti að læsa úr því. Sendiherrann völd þvásti þvásti gláður við að læsa þetta.

og bád mi Konunginn orlofs til Skotlands til þess að
 hann gæti farið í fund þessa andlega skyldmennis
 síns, svo þeir gætu búið sig saman um vandamálið og
 sýnt heiminum hvernun milli vanda vörjungs vðri hær ma
 á ræða.

Konungur taldi ymis tærmerki í þessum og sagði, að stúka
 vðri högara sagt en gjáð, þú sei hefði vðrið sagt, að
 þú þess þess vðri að vísu allvitur maður, en framv-
 oðkaraudi ein kenningu; þá vðri þú best fyrir sendi-
 kerrum, ef hann vðri fundi hans, að fara að öllu varlega
 við hann, og ekki láta í sér gjá né heyrja annað, en þá
 hann stóði allar bændingur þess þess vðri nóg vll,
 jafnvel góð komur þess að þess þess þess eittvát dul-
 bairar og þess þess þess, þú hann vðri þess þess mað hann
 vðri e. t. v. upp þess þess nokkur og öðru leitinu.

Sendi kerrum heldu mi enginn bændi: þess ein-
 kenningu maun vðri hann að þess þess vðri þess þess þess
 enda þess þess, að þess þess þess vðri þess þess þess þess
 almenningur átti þess vðri þess þess; þá vðri þess þess þess.
 Hann fékk orlof Konungsins og bréf hans til háskóla íd
 ins í Akersdalen um þá, að þá vðri öð Konunginn, að
 ráðið þess þess þess þess þess vðri þess, sendi-
 kerru Spánuerja, en hefði milli vðri vðri málefni
 á flytja við hann haldra þess þess þess. Hér vðri

soo tígi gættur í fæðinni, & Konungur vor aði, & hið háa há-
stóla ráð mundi gæta fullnæft Hofmanns henn, jafuvel á þess
á þá fengi á vita um erindid fyrirfram.

Hið Konunglega erindisbréf stólfði eigi allkífið hið háa
hástóla ráð, en það hafði lesid bréfið og atþyngadi, & einmitt
þessi hástóla Kennari þess, sem það vissi á fangid og við eitth-
vert "nýtt mátt", Gælinga- og Fálmannal, var eigi viðstaddur
og hann eigi var fyrir einhveru tíma löngu sínum; alveg
óáreiðid hveint í hann nodioz.

Þegar sendi herra hreyrdi þetta, kvæðoz hann ofta á Gæða
Kenna hans, jafuvel þótt það yrði í heilt ár!

Við þetta kemoz hástóla ráðid í einu meiri vandadi: Það gaf
enhi fandi á hafa þennan mann, svo káttsethan sem hann
var, á sínum vegum og kortu hann á öllu leyfi um heilt
ár, enda leik náðinn eigi meira en svo vel í mannum:
Hann var svo einkennilegur eintröm og undarlegur. En
hváð um það. Einhverri vegum vand ráðid á verda við Gæðni
Konungsis, og nú kem þús gott ráð í huj, sem gefi o. t. o.
losað það við þennan leida og undarlega gæz.

Þarna, í Aberdeen var stótkami einn, en Gærdi lík; hann
var ein cygður, gáfður maður vel og sýj allkíður. Hástóla ráðid
náði nú í mann þennan og sagdi honum allt máttvætt og
var hann fús til þess á foka sér í hendur hlakvætt henn
fjarstoddu þess; hann stýpti henna á ljútu þú vell.

Háskólan í Víðisvík var þá opnað af sínum val fyrir
 boð og fæddi úr sláttarum í stórsíðakápu, með hvítum
 boðaleggjum um háls honum, niður með hápunktmygg
 umum að framantíðni og fremst í hvort einu. Þannig
 brátt lét háskólan sláttarum ganga sína í einu sal
 háskólans á 3. dögum eftir að sendi herra vonum og lét
 segja hann, að niður um ven hann höfði verid að bida
 vori úr honum, fyr en alla vardi og úr vori, alls í lagi.

Háskólan í Víðisvík lét sláttarum að góða fædd, að lét
 sér eigi bræða, stótt honum kynni að sýnað fæddi okkum
 máttir ein henni lofar nokkur og ógætt að hafa neitt
 á móti fæddi, sem hann kynni að gætt að segja.

Sendi herra vonum úr í salinn, þangað sem sláttarum
 bidd hann og ganga fæddi virdurlega, en stótt fæddi til
 móts herra vid annan.

Þegar sendi herra vonum sér, að herra háskólan, þótt fæddi "þungu"
 þannig í móti honum, á fæddi að heitna, rétti hann upp einn
 fingur sína í hafi herra. Þótti svarar hann með fæddi að
 rétti upp tvo fingur. Þá rétti hann þriðja upp þriðja finger,
 en þótti rétti fæddi að honum þessu og herra. Þótti fæddi þriðja
 finger upp í vasa þessu og sýndi það herra dulleinu
 sláttara, sem létur þá létta við það bræða, heldur þessu
 herra bræddi þessu upp í vasa sínum og bar hann, alver-
 legur úr, upp að vitanum þessu, á þessu að hann fæddi.

istá við, heldur hveigði sig nýg vísamlega og gætt úr.

Vítalinn var lokid, ghaft þá verid bði vngjaruleft og vinda-
legh, enda voru hástóla kemarannio forvituris nýg um þá, að
fá á heyrn, hoad þessum háleðdu gáfguennum hefti: mill-
fand og þyftuot þeir ni allis og híd hía hástóla íd kringum
hinn gáfga goot, Sjáuvorjann, til þess á heyrn álit hant á hínun
heidada embattismannis þeirra, slótrasmann.

"Ó, hvílit dásendar-dýrmeti!" sagdi Sjáuvorjann. Hann
att þá samarslega stílid, á kemast til hínna ádotu motorda í
ríki yðar. Óg sýndi honum 1 Lingva, sem mealt þess, að
gud sé einu, en þá sýndi hann mér 2 Lingva, til marks um
þá, til voru bði Fadris og sonnar. Þétti ég þá uppi 3 Lingva,
er talna stýlði þrenningum, og kveppti hann þá húsann,
til þess, að sýna mér, á allis erum úer eit. Þá sýndi ég
honum aldin, til þess að sýna honum, að allt goth komi frá
forjóninni; þetta stíldi hann einnig vel, þer á þá lott hann
harda brandsteypu uppi í vasa sínum og sýndi mér með
því, að einnig híd harda og móld, ogilega kemur frá for-
sjóninni. Óg hefti þengid erindi minn lokid á þessu sinni,
en þá lídus ehti í língu, að ég heinsali affur þennan dás-
samlega vísing, svo að hann og ég fámur ghríber á hínun-
inum eit híd meota leyndar inél vísinda ni hínunnes.
"Svona undarsamlega vísu meður hilt ég ehti," sagdi Sjáuvor-
jann á lokum, "á til voru í land þessu," hoadi of þó hínun

til Rómanna aftr. Hann heitast til þetta kon-
unginn, segja hann frá hinum þessum árangri Leidar
sinna og þessum honum fyrir hjá þessum og leiddum til
þess að kemast í lýni við þessa vandrannu í Aberdeen.

"En hvað stýldi svo slátravinnu, segja frá fundi þessum,
hann og Spánuverjann?" segja þeir hér við annan þá stíll-
ráðid í Aberdeen og professóranu þess.

Þeir gætu það slátravinnu að finna sig að máli þess fyrsta
slátravinnu var þá svo ríður að það lá við þessum ráðid
í málum háskólans, eins og veri þess mál, en hann var
attad að degra. Enginn þess; að yfsta slátravinnu að þess-
bragdi, svo bálgin var hann af reidi, en sagði þess:

"Þetta var ljót forsendinginn! Þess sendu mig til að fara
við mann, en það var nauf hinn skur bjani, sem ég
hitti, þess er spánuverji sendi þess: Þess rétti hann þess
1 þess, til þess að sjna mér, að ég veri ein þess — en þess
vissi ég, og þess þess þess til þess að minna mig á það. Ég
rétti þess fram 2 þess, til þess að sjna þessum, að með-
þessum gæti ég. þess in þessum þess þess, — og það lá vit
að ég gæti það —, en hvað heldid þess að hann hefi þess gætt?
Hann rétti fram 3 þess til þess að sjna mér, að þess
þessum við 3 þess til þessum! Svona stessum gæti ég
þessum það að, en yðar vegna stessum ég stessum mitt og þessum það
megja, að sjna þessum þessum þessum, sem ég veri

tilbrínum til að létu ríða á vassi konum og að hann fýrfti eigi að
 ríða lengi eftir því að ég gæði það, ef hann hélti því lífshættu-
 lagi frammi und mig, satlaus, en sláttarlaus. En hann var
 svo senn eltri alveg af þaki doffinn; til þess að storka mér
 enn meir, tók hann epli upp úr vasa sínum og vildi sýna
 mér með því, að, svona ávexti vaxa hjá oss í Spáni, en eltri
 kenna myndu þá hjá ykkur. Vitaulega varð ég vonda, en
 lét hann sjá, að ég steypti lítillt um góð hans og mikilvægis
 og tók því upp úr vasa mínum harða brandstoppun sem sýn-
 ir góðu eltri minni á, enda vildi ég sýna konum, að brandid
 var eins djúpselt og þetta kenna, sem seldgafi hann þarna
 sundur frá vori þeirri. Jóltau held ég að hann hafi lokið stíllid
 enda var ég tilbrínum til þess að kenna brandstoppun framman
 hann, heldi hann eigi draga af íb, næstid að larna.

Sagðu karot íb og þegar Jafnótt konum þeyrdi hann
 sagða, er sagt, að hann hafi hlæjð mig og datí og sagt:
 "Svona eru þeir vísindamennirnir mí á dagnum og
 hástíblaþrófessorarnir lítið eltri."

Þessinga-eda Lákmálsins var eigi fróðar minni þar; lenda
 um lengi stíllid, svo meiri vísni til.

Belli.

Þorsteinn Jakobsson Þorsteinssonar frá Kúvafell, bróður-
sonur Kristleifs í Stóra-Kúvaþví, nefndi sig að aund kemur í viðspád,
er hann kvæður: Þorsteinn kvæði, og er vísa þessi eftir hann:

Hlidarþjónu fíða kól;
Falka stjót, er lettkar sól;
uðin gjöta' um hód og kól,
heldur stjótá veldisstól.

Óli „þrammi“ var oftáður í Flóði; var hann þar, í
svéitinni og gætt milli brjá, enda gæðveikur óða engladur
í gælsunum, svo, á hann komst á Skleppi, mun hann hafa
dæið þar.

Gæðraf hans var m. a. folgid í leit að þram hletum:

1. Að segund, á falllegi kornu.
2. Að aund þram óða þerimyn, fölgum í jörðu, og
3. Að lyllum himnaríkis.

Hefir jafnvel manntarannu einum, séra Jakobi Kristinssyni
orðid þetta að „imtblá“ óða ródur þetta lein dís hans og þar
leit þá í lyllum, að þannig sé í rannu og veldu manntarannu
varid: Henni min séu að leita að þessum sönnu þessum
hletum, sem Óli „þrammi“ var að leita að: Þegar, flé og
farsald tilkoma ande lífs.

Hoeruj soo sem þeir kelfur verid varid með rugling Ólafssonar þó
sinnis eftir farandi vísu, sem á síðanlefi er talið að sé eftir hann, að
hann kelfi verid greindur maður og óheimskur:

Guð er herra gæmsama,
Guð er þungarindjan;
hann er fadir heimsama,
hamarnis og smidjan.

Hagnís í Skaptár dal Hagnís son, var faddur að Hofða þorðhus
árið 1801, þó hann hans sé þar legstað að sé látinn, enda
hafi hann nokkurn áður eignast jörð þessa.

Hagnís var skaphardur en stíllur vel, gagnorður og talan fát.
Þá var orðtal hans að segja:

„Reið er Guð.“

sér hverju sinni, en hann féllst í de samþykkt þá seth og
kett vera, en aðrir leiddu samþykktis í de jökvald hans við,
eða sagði hann:

„Rangt er þetta.“

og skýði hann þá frá þó í þeim orðum í hverju missojum orðifolgu.
Hagnís bjó að Sanda seli áður en hann fluttist að Skaptár dali, en
þjó Sanda seli ætinnur kindafliót og en ymist ferid yfir það og
hinnar svo nefndu „Kviðlar“, Gvendar-ál o.þ. svo fylgd í þá lötur

þeim, er yfir þurfa að koma að

Ein hverjum sinni tæri hann einn þar að sem þarfað þá reidist. yfir
fjótíð og veldur Hagurinn úr þóu hanna um það. Þegar þau eru
hannin yfir um og fylgdarinnar eigi lengur þótt, segir Konan:

„Hú get ég ekki borgar þús fylgdina, Hagurinn minn, nema þú viljir
taka leppana úr stösum minnum.“

„Eitthvát má gera við þá og láttu þá koma!“ segir Hagurinn.

Þóngu síðar var hann spurður um það hvort þetta vort sattu og
svaraði hann þá:

„Þetta er það!“

Of þegar hann var spurður, hví hann hefði getað veld 500
handbrjósta úr Konunni, að taka af henni í leppana úr stösum
hennar, sagði hann:

Þetta er það athugað, en hún er kona, sem getur
frítt sér hagslagða í lífi sínu um sveitirna og láid úr þeim
þráðarþótt, sem hún getur svo þjónað í stölpum sína.“

Hannur nokkur, er Bárður hét gíoti að Skjaldarali og var mál-
manninn virkilegur. Þetta vissi Hagurinn, er rétti að honum
bráminni stöfu eitt, lítið nið og segdi:

„Gerdu þér gott af þessum, Bárður, en gettu ég álf þín.“

Konunni eftir leggu Bárður í heita sína og er hún til
brotþenda. Hannur Hagurinn þó með fullkornid stöfu og
segir: „Binnu til þóðar! Þádu þér sopann, sem þú

átt á láta þér nýja í dag, Þárun, og gótt þjálf þín!"

Magúis var í feid vortur í Hlípdali og keypti 200 þorðk hana
á Finboða Einars syni í Presturism, telur hana og gengur til
Finboða og segir:

Þetta er það, sem ég segi:

Þorðkhausarni er 200, en tálkinn 198; Lo sin tálkinn er þó í gaut!"

Þegar hét maður, er álit upp hjá Magúis og eigi ást hann fyrir komu
Stellu sína er Sigríður hét, en talid var, að hún væri dóttir Magúisar.

Í giftingardegi þeirra Þerjo og Sigríðar kemur Sværrin bróðir Magúisar
til hans og segir, að mi skuli hann ganga út við faderni hennar, þó allir
viti um það, og það mundi glæða hana í þessum háttididagi hennar.

Segir þá Magúis:

" Þetta er það; en get ég það hneislaust, bróðir?"

Síðan hófndu þeir mæra um þetta, en eigi er þeim, er þetta ríft,
Hinnungr um það, hófð Magúis geflit við faderni stúlkunnar þá, sta eigi;
semmilega mun hann hefja gjöf þá síðan, fyrir beurlingu þessa bróður
sins, Sværris.

Þegar Magúis fór í Þakkfærdin sínar hófð hann m. g. við sér
hannid kjöt, bati sodid til uayzlu í leid síni hennar á, og ósodid, er
hann lét, "við skiffamann" sínu: Eyvorbaltu sjáða fyrir sig, soó á
hann hefði það til stu á austur leid síni. Ái var það eitt sínu, á

Hagur sendi vinnumannum sínu, er með hrossum var í ferðinni, með 4 sandar lori þetta/heim í heimili, "viðsteffu manninn" til að láta sjá þá þátt, en sjálfur hefur Hagur útdráttur í fjalli sínu þar í sandinum á Gyrrabálka, eins og aðrir Skopthellingar mæna útdráttur var stöðid 3-4 dagar á þá langur, eftir þessu á stöð og ásin var útdráttur.

Sandinn er Hagur var vinnuþingur og notaði munnþótt. Þá er líklegt Hagurinn átti, en líklegt er, þessu mátti var dýrlygur, og útdráttur hann munninn eftir fjórum. Hagur stóðar þátt, og segir: "Hóð er orðid af nýðminni af svartu sandinum?" Svavar hann þess síðan sjálfur:

"Hann (vinnumannurinn) hefur tekið hann og selt fyrir tótt á þessu. Hann veitstuldar oann þótt og ^{er} ekkert hjótt á þá!"

Hagur átti von í heimsothu Hagurinn er Stephensen landshöfðingi einhvern tíma í ágúst mánuði um sumarið. Hann var útdráttur í Þóttu - fétt í lóttum í lóttum júlí mánuðar og þá þessu hrossu veitstuldar og þessu, að þessu til og þessu fyrir sig góða góttu þessu til þessu að þessu. Þessu mátti þessu, svo að hann góttu góttu landshöfðingi um útdráttur í heimili, er hann komi í heimsothinn.

Góttu þessu er Hagurinn útdráttur í þessu og þessu þessu eins og var þessu þessu og þessu, er þessu þessu.

Þessu þessu landshöfðinginn átti í heimsothinn þessu, er þessu þessu - eftir 14-15 mánuði - þessu þessu, og þessu var góttu þessu í þessu þessu! Er þessu þessu, að

neitt hafi vid vid hand athuga, heldur hafi hin smaltast vel.

Um Nazius: Skaptar dal vil eij geta þess, þa hann einn og einn annar af öllum þeim fjölda vidsteffamanna Eyraorbakkerkunnar er hann söttu i leotunum, mátti ganga um til vaxflumarheisinn, hátt og hátt, á þess ad nokkur mætur vori látinn hafa eftirlit und hösum eða fjöld hans um þann.

Nazius var einbennilögur i gjön og regnd; hann var mager og rítt, þwas sem til hans var litid, sýndist þarkann blasa all. Tíðar vid: Aftlissan augnabrymjar, nefid, hakan, kinnbeinin, elubejar og kúid var allt svo þvassit og þvætt, ad það minnti manna i eggja þjóð, en eftir þessu fór og steaplyndi hans; þinn vopar voru hann hafa verið vithvænn i mund, góð hjartadur og hjálp saunn. Hið stjansauka uppreidi hans i vötu, bágincliu, fú þerutin og hið mistkunnarlausu vinnustrip manna hafa máttad handlyndi hans vid eij álfau sig og dra. Alderhötturinn og lifuvæjinnan Kröfðust þess, ad i engu vori unnsokad frá þinni áherslu reglu, ad þu þu gótt, þola sattu og gjörn þess. Eftir þessu mun Nazius hafa fylgt þessu, eftir þessu sem hann hafi getu til og vit, og vel viti þorinn var hann. Lett þetta var og ein þessi alna þessu. Skaptar þessu, er eij þessu i myndinni minni. Sattu og undir þessu þessu hið þessu eij enginn, og var eij þessu þessu þessu þessu, svo, ad eij þessu þessu einasta manna, er þessu þessu þessu þessu i Eyraorbakkerkunnar, jafnvalda i þessu.

J. J.